

Arrest

nr. 243 170 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VELLE
Drabstraat 18
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren staatloos, respectievelijk van Indonesische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat K. VELLE, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.S. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatloze afkomstig uit Koeweit die in Griekenland de vluchtelingenstatus verkreeg. Omwille van de socio-economische omstandigheden daar besloot u om Griekenland te verlaten. U beweerde tevens dat er ook een algemene onveiligheidssituatie was in het kamp waar u verbleef. Zo zouden er soms tijdens een vechtpartij dingen naar u gegooid zijn. In maart 2019 vertrok u vanuit Griekenland naar België en vroeg hier internationale bescherming aan. Ter

ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Griekse vluchtelingenkaart neer en een document van de Griekse autoriteiten waarin werd bepaald welke categorieën van vluchtelingen in aanmerking kwamen voor een woning. Dat laatste document werd met behulp van een tolk overlopen en genoteerd in de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn en zich in uw dossier bevinden, met name de Eurodac Search Result (toegevoegd aan uw administratief dossier, net als een nota ter interpretatie) en de Griekse vluchtelingenkaart die u neerlegde (uitgereikt op 15 februari 2020 en geldig tot 14 februari 2021), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem

niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand of huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat u na het verkrijgen van een verblijfsvergunning verplicht werd het opvangkamp te verlaten en vreesde dat u gewoon aan uw lot zou worden overgelaten. U beweerde dat u dan zelf een appartement zou moeten zoeken (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, p. 3). Dat u zelf een appartement of een woning moet zoeken betekent niet dat het onmogelijk is om een woning in Griekenland te verkrijgen. Volgens uw verklaringen zouden enkel zwangere vrouwen, zieke mensen en mensen met een permanent verblijf recht hebben op een appartement voorzien door de overheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en p. 3). U gevraagd of u dan een aanvraag heeft ingediend om dergelijke woning te verkrijgen beweerde u dat u daar geen recht op had omdat uw vrouw niet zwanger was, jullie geen aandoening hadden en geen permanent verblijf hadden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verder in het persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u wel een permanent verblijf had maar dat u voor altijd in het kamp moest verblijven (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS p. 3). Uw bewering dat u permanent in het kamp diende te verblijven staat haaks op uw verklaring dat u na het verkrijgen van een verblijfsstatuut het kamp diende te verlaten. Bovendien moet nog worden vastgesteld dat het feit dat gezien u een permanent verblijf heeft er geen beletsel is om een aanvraag te doen om een woning te verkrijgen, wat u echter nagelaten heeft om te doen. Er kan dan ook worden gesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Griekenland diende te verlaten omdat u in de onmogelijkheid verkeerde om huisvesting te vinden. Verder dient eveneens gewezen op de vaststelling dat u duidelijk beschikte over de nodige middelen om uw vertrek en verdere reis te bewerkstelligen, wat op zijn minst getuigt van enige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Verder gaf u aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat u nadien niet zelf in uw levensonderhoud en huisvesting kon voorzien. Gevraagd of er mogelijkheden zijn om werk te vinden gaf u het vage antwoord dat ook Grieken geen werk vinden, wat er op wijst dat u blijkbaar ook geen inspanningen heeft geleverd om zelf werk te vinden en er zo maar vanuit gaat dat dit zinloos is omdat ook de plaatselijke bevolking het moeilijk heeft om werk te vinden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS p. 4).

Voorts verwees u ook naar de ontoereikende medische zorgen voor vluchtelingen in Griekenland. Ofschoon het volgens uw verklaringen voor vluchtelingen moeilijker is om medische verzorging te krijgen dan voor Grieken, dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden gesteld dat er geen medische behandeling wordt voorzien. Zo beweerde u dat u een blaasontsteking had en stelde u dat u daarvoor niet werd behandeld. Wanneer daar verder werd op ingegaan, diende u toe te geven dat u wel degelijk een ontstekingsremmer en antibiotica kreeg, wat er op wijst dat uw klachten toch werden behandeld (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en p. 5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Verder haalde u aan dat u ook persoonlijke problemen kende in het kamp. Zo beweerde u dat er steeds spanningen waren. Als voorbeeld gaf u aan dat er soms dingen op u werden gesmeten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Uw echtgenote sprak over conflicten in het kamp en beweerde dat u persoonlijk werd bedreigd door een man die u met een mes wilde neersteken omdat u hem had aangesproken omdat hij uw familie lastigviel (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, D.N.W. (...), p. 4). Dat u zelf niet spontaan deze bedreiging ter sprake bracht doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen die u in het kamp ondervond.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Koeweit."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van D.N.W. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indonesische afkomstig uit Banyuwangi. In Koeweit huwde u met een staatloze afkomstig in Koeweit. In februari 2019 kreeg u in Griekenland een vluchtelingenstatuut. Omwille de slechte socioeconomische omstandigheden in Griekenland en omdat het in het kamp waar jullie verbleven niet veilig was (uw echtgenoot werd met een mes bedreigd), besloot u in maart 2019 om Griekenland te verlaten. Op 26 maart 2019 vertrok u naar België en vroeg u hier internationale bescherming aan. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw vluchtelingenkaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

U baseert zich in uw verzoek om internationale bescherming immers volledig op de verklaringen die uw echtgenoot, R.S. (...) (ov 8.822176) in zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd.

Voor uw echtgenoot werd de volgende beslissing genomen :

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn en zich in uw dossier bevinden, met name de Eurodac Search Result (toegevoegd aan uw administratief dossier, net als een nota ter interpretatie) en de Griekse vluchtelingenkaart die u neerlegde (uitgereikt op 15 februari 2020 en geldig tot 14 februari 2021), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal

niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand of huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat u na het verkrijgen van een verblijfsvergunning verplicht werd het opvangkamp te verlaten en vreesde dat u gewoon aan uw lot zou worden overgelaten. U beweerde dat u dan zelf een appartement zou moeten zoeken (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, p. 3). Dat u zelf een appartement of een woning moet zoeken betekent niet dat het onmogelijk is om een woning in Griekenland te verkrijgen. Volgens uw verklaringen zouden enkel zwangere vrouwen, zieke mensen en mensen met een permanent verblijf recht hebben op een appartement voorzien door de overheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en p. 3). U gevraagd of u dan een aanvraag heeft ingediend om dergelijke woning te verkrijgen beweerde u dat u daar geen recht op had omdat uw vrouw niet zwanger was, jullie geen aandoening hadden en geen permanent verblijf hadden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verder in het persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u wel een permanent verblijf had maar dat u voor altijd in het kamp moest verblijven (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS p. 3). Uw bewering dat u permanent in het kamp diende te verblijven staat haaks op uw verklaring dat u na het verkrijgen van een verblijfsstatuut het kamp diende te verlaten. Bovendien moet nog worden vastgesteld dat het feit dat gezien u een permanent verblijf heeft er geen beletsel is om een aanvraag te doen om een woning te verkrijgen, wat u echter nagelaten heeft om te doen. Er kan dan ook worden gesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Griekenland diende te verlaten omdat u in de onmogelijkheid verkeerde om huisvesting te vinden. Verder dient eveneens gewezen op de vaststelling dat u duidelijk beschikte over de nodige middelen om uw vertrek en verdere reis te bewerkstelligen, wat op zijn minst getuigt van enige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Verder gaf u aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat u nadien niet zelf in uw levensonderhoud en huisvesting kon voorzien. Gevraagd of er mogelijkheden zijn om werk te vinden gaf u het vage antwoord dat ook Grieken geen werk vinden, wat er op wijst dat u blijkbaar ook geen inspanningen heeft geleverd om zelf werk te vinden en er zo maar vanuit gaat dat dit zinloos is omdat ook de plaatselijke bevolking het moeilijk heeft om werk te vinden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS p. 4).

Voorts verwees u ook naar de ontoereikende medische zorgen voor vluchtelingen in Griekenland. Ofschoon het volgens uw verklaringen voor vluchtelingen moeilijker is om medische verzorging te krijgen dan voor Grieken, dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden gesteld dat er geen medische behandeling wordt voorzien. Zo beweerde u dat u een blaasontsteking had en stelde u dat u daarvoor niet werd behandeld. Wanneer daar verder werd op ingegaan, diende u toe te geven dat u wel degelijk een ontstekingsremmer en antibiotica kreeg, wat er op wijst dat uw klachten toch werden behandeld (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en p. 5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Verder haalde u aan dat u ook persoonlijke problemen kende in het kamp. Zo beweerde u dat er steeds spanningen waren. Als voorbeeld gaf u aan dat er soms dingen op u werden gesmeten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Uw echtgenote sprak over conflicten in het kamp en beweerde dat u persoonlijk werd bedreigd door een man die u met een mes wilde neersteken omdat u hem had aangesproken omdat hij uw familie lastigviel (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, D.N.W. (...), p. 4). Dat u zelf niet spontaan deze bedreiging ter sprake bracht doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen die u in het kamp ondervond.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Indonesië, uw land van nationaliteit."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en de algemene en materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen stellen dat de bescherming die hen in Griekenland wordt verleend op verschillende vlakken onvoldoende is en verwijzen naar de verklaringen die zij aflegden omtrent de sociaaleconomische problemen die zij in dat land hadden. Verzoekende partijen geven aan er een situatie van ernstige deprivatie te hebben ondervonden. De levensomstandigheden zijn er onleefbaar.

Indien iemand een verblijfsvergunning krijgt, heeft die persoon geen rechten hierop en moet deze zelf een appartement gaan zoeken. Verzoekende partijen legden een document neer waarin aangegeven werd welke categorieën van vluchtelingen in aanmerking komen voor een woning. Tevens overhandigden zij een schrijven waarin vermeld staat dat zij het opvangkamp binnen drie maanden dienden te verlaten. Zij werden als het ware aan hun lot overgelaten. In het opvangcentrum waren er geen voedselpakketten. Zij moesten met het ontvangen geld, ongeveer 280 euro, zelf naar de supermarkt gaan om eten te kopen, waarvoor zij een taxi moesten nemen. Bovendien werden zij geconfronteerd met een vorm van racisme, waarbij meerdere eigenaars van supermarkten weigerden te verkopen aan vluchtelingen. Er werden geen opleidingen voorzien en er was geen mogelijkheid werk te vinden aangezien de meerderheid van de Grieken zelf naarstig zoeken naar werk en voorrang krijgen.

Ook de medische toestand was schrijnend. Er was maar één arts in het centrum, die maar één uur per week langskwam en er waren louter medicijnen voor lichte aandoeningen. Personen met een serieuze aandoening moesten op eigen initiatief en kosten naar het ziekenhuis, waar zij na uren wachten opnieuw worden geconfronteerd met racisme en met name met het gegeven dat men geen vluchtelingen wilde zien. Zo was er een patiënt die werd aangereden en negen maanden zonder gips moest zitten. Verzoeker heeft een aantal ontstekingen in zijn lichaam. Hij kreeg in Griekenland een ontstekingsremmer voor zijn blaasontsteking maar deze hielp niet. Hij ging meermaals naar het ziekenhuis maar werd er niet verder geholpen omdat hij vluchteling is.

Ten persoonlijke titel kende verzoeker ook problemen. Er waren dagelijks vechtpartijen en je kon elk moment aangevallen worden. Verzoekende partijen werden meermaals bewust bekogeld door kampbewoners, er waren veel diefstallen en er was veel drug- en alcoholgebruik. Wanneer dronken mensen de hele dag kwamen aankloppen en verzoeker hen hierop aansprak, werd verzoeker bedreigd met een mes. Klacht indienen had weinig zin. Dit kostte 100 euro per klacht, waarover zij niet beschikten, en men gaf hier geen gehoor aan.

De levensomstandigheden van verzoekende partijen maken vervolging uit. Het CGVS oordeelde dan ook ten onrechte dat deze niet kunnen worden beschouwd als behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Recente verslagen en onafhankelijke organisaties bevestigen de tekortkomingen in Griekenland. Ter staving verwijzen verzoekende partijen naar een rapport van AIDA van december 2018. Ook verwijzen zij naar een verslag van Human Rights Watch van 2019, waarin de grove tekortkomingen in Griekenland

worden onderstreept. Verder wijzen verzoekende partijen nog op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (HvJ).

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande in hoofdorde om te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen een document omtrent het verlaten van het opvangcentrum bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU is dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet betwisten, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in en beschikken over een nog geldige vluchtelingenkaart voor Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen, die in dit land over een internationale beschermingsstatus beschikken, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019, arrest waarnaar ook verzoekende partijen verwijzen in het voorliggende verzoekschrift, werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon,

geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partijen wijzen in deze op hun levensomstandigheden en de gebeurtenissen die zij persoonlijk meemaakten in Griekenland, op de medische problemen van verzoeker en op de problemen in Griekenland inzake racisme en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang, ondersteuning en gezondheidszorg. Ter staving van hun betoog dienaangaande, wijzen verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dienen zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand of huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat u na het verkrijgen van een verblijfsvergunning verplicht werd het opvangkamp te verlaten en vreesde dat u gewoon aan uw lot zou worden overgelaten. U beweerde dat u dan zelf een appartement zou moeten zoeken (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, p. 3). Dat u zelf een appartement of een woning moet zoeken betekent niet dat het onmogelijk is om een woning in Griekenland te verkrijgen. Volgens uw verklaringen zouden enkel zwangere vrouwen, zieke mensen en mensen met een permanent verblijf recht hebben op een appartement voorzien door de overheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en p. 3). U gevraagd of u dan een aanvraag heeft ingediend om dergelijke woning te verkrijgen beweerde u dat u daar geen recht op had omdat uw vrouw niet zwanger was, jullie geen aandoening hadden en geen permanent verblijf hadden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verder in het persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat u wel een permanent verblijf had maar dat u voor altijd in het kamp moest verblijven (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS p. 3). Uw bewering dat u permanent in het kamp diende te verblijven staat haaks op uw verklaring dat u na het verkrijgen van een verblijfsstatuut het kamp diende te verlaten. Bovendien moet nog worden vastgesteld dat het feit dat gezien u een permanent verblijf heeft er geen beletsel is om een aanvraag te doen om een woning te verkrijgen, wat u echter nagelaten heeft om te doen. Er kan dan ook worden gesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Griekenland diende te verlaten omdat u in de onmogelijkheid verkeerde om huisvesting te vinden. Verder dient eveneens gewezen op de vaststelling dat u duidelijk beschikte over de nodige middelen om uw vertrek en verdere reis te bewerkstelligen, wat op zijn minst getuigt van enige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Verder gaf u aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat u nadien niet zelf in uw levensonderhoud en huisvesting kon voorzien. Gevraagd of er mogelijkheden zijn om werk te vinden gaf u het vage antwoord dat ook Grieken geen werk vinden, wat er op wijst dat u blijkbaar ook geen inspanningen heeft geleverd om zelf werk te vinden en er zo maar vanuit gaat dat dit zinloos is omdat ook de plaatselijke bevolking het moeilijk heeft om werk te vinden (zie notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS p. 4).

Voorts verwees u ook naar de ontoereikende medische zorgen voor vluchtelingen in Griekenland. Ofschoon het volgens uw verklaringen voor vluchtelingen moeilijker is om medische verzorging te krijgen dan voor Grieken, dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden gesteld dat er geen medische behandeling wordt voorzien. Zo beweerde u dat u een blaasontsteking had en stelde u dat u daarvoor niet werd behandeld. Wanneer daar verder werd op ingegaan, diende u toe te geven dat u wel degelijk een ontstekingsremmer en antibiotica kreeg, wat er op wijst dat uw klachten toch werden behandeld (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en p. 5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Verder haalde u aan dat u ook persoonlijke problemen kende in het kamp. Zo beweerde u dat er steeds spanningen waren. Als voorbeeld gaf u aan dat er soms dingen op u werden gesmeten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Uw echtgenote sprak over conflicten in het kamp en beweerde dat u persoonlijk werd bedreigd door een man die u met een mes wilde neersteken omdat u hem had aangesproken omdat hij uw familie lastigviel (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, D.N.W. (...), p. 4). Dat u zelf niet spontaan deze bedreiging ter sprake bracht doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen die u in het kamp ondervond."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

In zoverre zij andermaal laten uitschijnen dat zij in Griekenland geen toegang zouden hebben tot huisvesting en de arbeidsmarkt, dient te worden opgemerkt dat zij zich in wezen beperken tot een loutere herhaling en bevestiging van hun eerder afgelegde verklaringen. Hiermee gaan verzoekende partijen echter schromelijk voorbij aan en doen zijn geenszins afbreuk aan de voormelde, op basis van omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Verzoekende partijen tonen in het geheel niet aan dat of welke poging(en) zij concreet zouden hebben ondernomen teneinde zichzelf nadat zij het opvangkamp dienden te verlaten te voorzien in onderdak of werk te zoeken. Dat zij, zo zij hiertoe bij een

terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zouden ondernemen, omwille van een gebrek aan huisvesting en werk verhinderd zouden worden om hun meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, kan uit het gedrag en de verklaringen van verzoekende partijen aldus geenszins worden afgeleid en wordt door hen in het geheel niet aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen verzoekende partijen concreet aan dat, zo dit al zo zou zijn, zij zich in dit kader niet (opnieuw) zouden kunnen beroepen op de hulp en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten of de in Griekenland aanwezige hulporganisaties. Verder kan op basis van de verklaringen en informatie aangereikt door verzoekende partijen niet worden aangenomen en tonen verzoekende partijen niet aan dat hun situatie hierin zou verschillen van deze van de Griekse onderdanen en dat dit (louter) toe te schrijven zou zijn aan hun hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming en/of hun herkomst. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat zij bij een eventueel gebrek of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten in dit kader hun rechten ter zake in Griekenland niet zouden kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Waar verzoekende partijen wijzen op de problemen waarmee zij in het opvangcentrum werden geconfronteerd, waaronder hun voedselvoorziening en de problemen met en tussen andere bewoners, dient te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat zij de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van de vermeende bedreiging met een mes van verzoeker ongemoeid laten, deze problemen van louter plaatselijke en tijdelijke aard waren. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, wanneer zij niet langer in het opvangkamp zouden verblijven, elders in dit land geconfronteerd zouden dreigen te worden met vergelijkbare problemen. Evenmin tonen zij aan dat zij, hoewel er kan worden vermoed dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, dergelijke problemen, eventueel met de hulp van aanwezige hulporganisaties, niet zouden kunnen aankaarten bij de Griekse autoriteiten en dat zij, bij een eventueel gebrek of nalatig optreden vanwege deze overheid, hun rechten in deze niet zouden kunnen afdwingen in Griekenland.

Voor het overige verwijzen verzoekende partijen weliswaar opnieuw naar de medische problemen van verzoeker, doch tonen zij niet aan dat deze problemen van zulke aard zouden zijn dat deze bij een terugkeer naar Griekenland in hunner hoofde zouden dreigen te leiden tot een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin zij zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Vooreerst kan in dit kader worden herhaald dat verzoeker in het verleden weldegelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Hij kreeg immers de nodige medicatie voorgeschreven. Dat verzoeker omdat deze niet werkte meermaals naar het ziekenhuis zou zijn gegaan doch aldaar niet zou zijn geholpen omdat hij vluchteling was, betreft een niet-gestaafde bewering. Hoe dan ook blijkt niet uit het dossier dat verzoeker de nodige stappen zou hebben ondernomen om dit gegeven aan te kaarten bij de Griekse autoriteiten of bij andere organisaties. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij, zo zij zouden terugkeren naar Griekenland en hiertoe de nodige inspanningen zouden leveren, daadwerkelijk in de onmogelijkheid zouden verkeren om zich, eventueel met de hulp van de Griekse autoriteiten of de aldaar aanwezige organisaties, in het kader van de aangevoerde problemen in Griekenland toegang te verschaffen tot de nodige gezondheidszorg. Evenmin tonen zij daarbij aan dat hun situatie hierin zou verschillen van deze van de Griekse onderdanen en dat deze onmogelijkheid eenvoudigweg toe te schrijven zou zijn aan hun hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming of hun herkomst. Zo in weerwil van het voorgaande toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen hun toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat zij geenszins aantonen dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden. Gelet op het voorgaande, tonen verzoekende partijen, mede gelet op de vaststelling dat zij niet concreet aantonen dat hun moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat de medische problemen in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor de beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zouden terechtkomen een schending zouden uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT